

„A nech sa vždy riadiš svedomím.“

Modrá víla

Prvá kapitola

Prekliaty most. Zázrak. Zavýjanie

1

Som si istý, že tento príbeh zvládnem vyrozprávať. Zároveň som si istý, že mu nikto neuverí. S tým nemám problém. Rozprávania mi bohato postačí. Môj problém – a ten majú určite mnohí spisovatelia, nielen nováčikovia ako ja – je rozhodnúť sa, kde začať.

Ako prvá mi zišla na um kôľňa, lebo tam sa moje dobrodružstvá v skutočnosti začali, ale potom som si uvedomil, že by som musel ešte predtým spomenúť pána Bowditcha a opísať,

ako sme sa zblížili. Lenže k tomu by nikdy nedošlo, nebyť zázraku, ktorý sa stal môjmu otcovi. Veľmi obyčajnému zázraku, dalo by sa povedať, aký sa prihodil tisíckam mužov a žien od roku 1935, ale dieťaťu sa to zdalo ako zázrak.

Ibaže ani to nie je správny začiatok, lebo podľa mňa by môj otec nebol potreboval zázrak, nebyť toho prekliateho mosta. Takže tam musím začať, prekliatym mostom na Sycamore Street. A keď o tom teraz tak uvažujem, vidím jasne vlákno, ktoré sa rokmi vinie k pánovi Bowditchovi a kôlni s visacou zámkou za jeho ošumelou starou viktoriánskou vilou.

Lenže vlákno sa ľahko pretrhne. Takže nie vlákno, ale reťaz. Mocná reťaz. A ja som bol dieťa s okovami na zápästiach.

2

Rieka Little Rumble tečie severným koncom mestečka Sentry's Rest (pre miestnych Sentry) a až do roku 1996, v ktorom som sa narodil, sa cez ňu klenul drevený most. V tom roku si ho štátni inšpektori z ministerstva dopravy obzreli a vyhlásili za nedostatočne bezpečný. Ľudia v našej časti Sentry o tom vedeli už od osemdesiateho druhého, hovoril otec. Most mal nosnosť štyri a pol tony, ale našinci s plne naloženým pikapom sa mu väčšinou radšej vyhli a šli obchvatom, hoci ich to oberalo o čas aj o nervy. Môj otec hovoril, že aj v bežnom aute človek cítil, ako sa pod ním trasú a hrmocú dosky. Most bol nebezpečný, v tom mali štátni inšpektori pravdu, ale, hľa, aký paradox: keby starý drevený most nikdy nenahradil nový oceľový, moja mama by bola možno ešte stále nažive.

Rieka Little Rumble je len riečka a stavba nového mosta netrvala dlho. Drevený oblúk zdemolovali a nový otvorili v apríli roku 1997.

„Starosta prestrihol pásku, otec Coughlin tú prekliatu opachu požehnal a bolo,“ povedal môj otec raz večer. Bol vtedy dosť opitý. „Nám dvom to teda ktovieaké požehnanie neprišlo, však, Charlie?“

Nazvali ho Most Franka Ellswortha po miestnom hrdinovi, ktorý padol vo Vietname, ale ľudia ho volali iba most na Sycamore Street. Bola to pekná ulica, na oboch stranách hladko vydláždená, ale povrch mosta – dlhého skoro štyridsaťštyri metrov – bol zo železnej mreže, ktorá zunela, keď po nej chodili osobné autá, a hrmotala, keď po nej jazdili nákladniaky – už mohli, pretože nosnosť tohto mosta bola dvadsaťsedem ton. Pre tirák s nákladom by to nestačilo, ale diaľková preprava po Sycamore Street aj tak nikdy nechodila.

Každý rok sa na mestskej rade hovorilo, že na most treba vyliat asfalt a pridať aspoň jeden chodník pre peších, ale každý rok sa zdalo, že na iných miestach tie peniaze potrebujú súrnejšie. Nemyslím, že chodník by zachránil moju mamu, ale asfalt možno áno. S istotou sa to povedať nedá, je tak?

Ten prekliaty most.

3

Bývali sme v polovici dĺžky kopca Sycamore Street Hill, asi štyristo metrov od mosta. Na druhej strane ulice bola malá benzínka a v nej obchod so zmiešaným tovarom Zip Mart. Predávali tam všetky bežné veci, od motorového oleja cez trvanlivý biely chlieb až po koláčiky Little Debbie, ale ponúkali aj smaženú kuracinu, ktorú pripravoval majiteľ, pán Eliades (medzi miestnymi známy ako pán Zippy). Tá kuracina bola presne taká, ako hlásal nápis vo výklade: *NAJLEPŠIA V KRAJINE*. Stále si pamätám, ako vynikajúco chutila, ale po maminej smrti som už nezjedol ani kúsok. Keby som to bol skúsil, bolo by ma naplo.

Raz v sobotu v novembri roku 2003 – keď mestská rada ešte stále diskutovala o asfaltovaní mosta a stále dospievala k názoru, že to môže ešte rok počkať – nám mama povedala, že zájde k Zippymu a kúpi nám na večeru smažené kurča. Otec a ja sme pozerali americký futbal, univerzitnú ligu.

„Mala by si ísť autom,“ povedal ocko. „Bude pršať.“

„Potrebujem pohyb,“ namietla mama, „ale dám si pršiplášť Červenej čiapočky.“

A ten mala na sebe, keď som ju naposledy videl. Kapucňu nemala na hlave, lebo ešte nepršalo, takže vlasy sa jej rozsypali po pleciach. Mal som sedem rokov a bol som presvedčený, že moja mama má najkrajšie ryšavé vlasy na svete. Cez okno si všimla, ako za ňou pozerám, a zamávala mi. Odmával som, potom som sa znovu sústredil na televízor, kde práve Louisianská štátna univerzita útočila. Mal som sa na ňu dívať dlhšie, ale nevyčítam si to. Nikto nevie, kde v jeho živote číhajú padacie dvere, je tak?

Nemohol som za to a nemohol za to ani ocko, aj keď viem, že si to vyčítal, myslel si: *Mal som zdvihnúť rit' a odviezť ju do toho sprostého obchodu.* Asi za to nemohol ani ten muž za volantom inštalátorskej dodávky. Policajti povedali, že bol triezvy, a on prisahal, že neprekročil povolenú rýchlosť, čo bola v našej obytnej zóne štyridsiatka. Ocko povedal, že aj keby neklamal, tak musel spustiť oči z cesty, hoci len na pár sekúnd. V tom mal ocko asi pravdu. Pracoval v poisťovni a raz mi povedal, že jediná stopercentná náhoda, o ktorej kedy počul, bola smrť muža v Arizone, ktorého zabil meteorit, čo ho trafil do hlavy.

„Vždy za to niekto môže,“ tvrdil ocko. „To však nie je to isté ako vina.“

„Je ten muž, ktorý zrazil mamu, podľa teba vinný?“ spýtal som sa ho.

Zamyslel sa. Zdvihol pohár k perám a napil sa. Bolo to šesť alebo osem mesiacov po maminej smrti a on prakticky úplne rezignoval na pivo. Vtedy už pil výhradne džin. Gilbey's.

„Snažím sa to tak nebrať. A väčšinou sa mi to darí, kým sa o druhej v noci nezobudím sám v posteli. Vtedy si poviem, že je.“

4

Mama kráčala dolu kopcom. Chodník sa končil a na jeho konci stála dopravná značka. Prešla za ňu a potom cez most. To sa už stmievalo a začínalo mrholiť. Vošla do obchodu a Iri-na Eliadesová (samozrejme, známa ako pani Zippyová) jej po-

vedala, že o tri minúty, najviac o päť, budú hotové čerstvé kurčatá. Niekde na Pine Street, neďaleko od nášho domu, inštalatér práve dokončil poslednú zákazku tej soboty a vkladal si box s nástrojmi do zadnej časti dodávky.

Kurča sa dopieklo, bolo horúce, chrumkavé a zlatisté. Pani Zippyová zabalila klasickú osmičku – prsia, horné stehná, dolné stehná, krídla – a dala mame jedno krídelko navyše, nech si ho zje cestou domov. Mama jej zaďakovala, zaplatila a ešte sa zastavila pri regáli s časopismi. Nebyť toho, mohla sa dostať na druhú stranu mosta – ale ktovie? Inštalatérova dodávka asi práve odbočovala na Sycamore Street a rozbiehala sa dolu kilometer a pol dlhým kopcom, kým mama obzerala posledné číslo časopisu *People*.

Vrátila ho na miesto, otvorila dvere a ponad plece pani Zippyovej povedala: „Pekný večer!“ Možno vykrikla, keď uvidela, že dodávka sa ju chystá zraziť, a sám Boh vie, čo si pomyslela, ale toto boli posledné slová, ktoré kedy vyslovila. Vyšla von. Vtedy už padal studený hustý dážď, striebřisté čiary vody sa črtali v žiare jedinej pouličnej lampy na tej strane mosta, kde bol Zip Mart.

Obhrýzajúc krídelko vyšla moja mama na ocelový most. Dopadli na ňu predné reflektory a jej tieň za ňou predĺžili do diaľky. Inštalatér minul dopravnú značku na druhej strane, tú, na ktorej stojí *POVRCH MOSTA MRZNE SKÔR AKO CESTA! ZACHOVAJTE OPATRNOSŤ!* Pozeral sa do spätného zrkadla? Alebo si v mobile kontroloval správy? Na jedno aj druhé odpovedal, že nie, ale keď myslím na to, čo sa jej v ten večer stalo, vždy si spomeniem aj na otcove slová, že jediná stopercentná nehoda, o ktorej kedy počul, bol ten muž, ktorý schytil meteorit do hlavy.

Miesta tam bolo dosť; ocelový most bol o dosť širší ako jeho stará drevená verzia. Problém predstavovala ocelová mreža. Inštalatér uvidel moju mamu z polovice mosta a dupol na brzdu, nie preto, lebo by bol šiel prirýchlo (to aspoň tvrdil), ale čisto inštinktívne. Ocelový povrch už začal zamŕzať. Dodávka sa šmykla, skĺzla, začala robiť hodiny. Moja mama sa pritísila k zábradliu a pustila kuracie krídlo. Dodávka sa kĺzala ďalej,

vrazila do nej a mama preletela cez zábradlie, krútiac sa ako detský vlčík. Nechcem myslieť na časti jej tela, ktoré sa počas toho smrtiaceho vírenia odtrhli, ale niekedy som proti tomu bezmocný. Viem len to, že predok dodávky ju napokon natlačil na nosník mosta na tej strane, kde stojí Zip Mart. Časť z nej spadla do rieky Little Rumble. Väčšina z nej zostala na moste.

V peňaženke nosím našu fotku. Keď vznikla, mal som asi tri roky. Sedím jej na boku. Jednu ruku mám zaborenú v jej vlasoch. Mala krásne vlasy.

5

Boli to v tom roku nanič Vianoce. Môžete mi veriť.

Pamätám sa na kar po pohrebe. Bol u nás v dome. Otec zdravil ľudí, prijímal kondolencie a potom zmizol. Spýtal som sa jeho brata, strýka Boba, kde je. „Musel si ísť ľahnúť,“ odpovedal strýko Bob. „Bol veľmi unavený, Charlie. Čo keby si sa šiel von pohrať?“

Nikdy v živote som nemal menšiu chuť do hry, ale šiel som von. Minul som skupinku dospelých, ktorí stáli pred domom a fajčili, a počul som, ako jeden z nich hovorí: *Chudák chlap, ožral sa pod obraz*. Ešte aj vtedy, ponorený do žiaľu za matkou, som vedel, o kom je reč.

Pred maminou smrťou sa o mojom otcovi dalo povedať, že pije takzvané pravidelne. Bol som len krpec, druhák na základnej, takže asi to nemôžete odo mňa vziať úplne vážne, ale stojím si za tým. Nikdy som nepočul, že by sa mu plietol jazyk, nepotácal sa po dome, nechodil po baroch a nikdy nepoložil ruku na mňa ani na moju matku. Domov prichádzal s aktovkou, mama mu namiešala drink, zvyčajne martini. Aj ona si jedno dala. Večer, keď sme pozerali televíziu, mal možno ešte zo dve pivá. Nič viac.

To všetko sa zmenilo po tom prekliatom moste. Opil sa po pohrebe (pod obraz), opil sa na Vianoce, opil sa na Silvestra („noc amatérov“, tak tomu hovoria ľudia ako on, ale to som zisťoval až neskôr). Počas týždňov a mesiacov po tom, čo sme ju stra-

tili, bol väčšinou opitý. Väčšinou doma. Stále nechodil večer do barov („Je tam priveľa somárov ako ja,“ povedal raz) a stále na mňa nepoložil ruku, ale alkohol nemal pod kontrolou. Teraz to už viem; vtedy som to akceptoval. Deti to tak robia. Aj psy.

Najskôr som si robil raňajky dvakrát do týždňa, potom štyrikrát, potom skoro stále. Jedol som v kuchyni cereálie, Alpha-Bits alebo Apple Jacks, a počul som ho chrápať v spálni – mohutné motorové chrápanie. Občas sa stalo, že sa zabudol oholiť a odišiel tak do práce. Po večeri (čoraz častejšie z donášky) som mu skryl kľúče od auta. Ak by potreboval novú fľašu, mohol si po ňu zájsť peši k Zippymu. Niekedy som sa bál, či sa na tom prekliatom moste nestretne s autom, ale zase nie až tak. Bol som si istý (teda aspoň dosť istý), že obaja moji rodičia nemôžu zahynúť na tom istom mieste. Môj otec robil v poisťovni a ja som vedel, čo sú úmrtnostné tabuľky – výpočty pravdepodobnosti.

Bol vo svojej robote dobrý, to hej, a viac ako tri roky sa mu tam darilo fungovať aj napriek chľastu. Dostával občas disciplinárne napomenutia? Neviem o tom, ale zrejme áno. Zastavili ho niekedy policajti za podozrivú jazdu, keď už popíjal aj popoludní? Ak áno, možno vyviazol s výstrahou. Pravdepodobne preto, že poznal všetkých policajtov v meste. Komunikovať s polišmi patrilo k jeho robote.

Tie tri roky mal náš život istý rytmus. Možno nie dobrý rytmus, nie taký, na aký by ste túžili tancovať, ale dalo sa naň spoľahnúť. Zo školy som prišiel okolo tretej. Otec dorazil okolo piatej, už mal v sebe niekoľko drinkov a bolo to cítiť (večer do barov nechodieval, ale neskôr som zistil, že cestou domov z roboty sa pravidelne zastavil v Duffyho krčme). Priniesol pizzu, tacos alebo čínu z reštiky Joy Fun. Niekedy na to zabudol a potom sme si objednali donášku... teda ja som ju objednal. A po večeri sa začal hlavný opiáš. Väčšinou s džinom. Alebo s inou pijatikou, ak sa džin minul. Niekedy potom zaspal pred televízorom. Niekedy sa dotackal do svojej spálne a topánky aj pokrkvané sako nechal na zemi, nech ich odložím. Raz za čas sa stalo, že som sa zobudil a počul som ho plakať. Uprostred noci je to dosť hrozný zvuk.

Havária sa stala v roku 2006. Boli letné prázdniny. O dešiatej doobeda som mal zápas – dva homeruny a jeden parádny odchyt lopty. Vrátil som sa domov tesne po poludní a otca som už našiel tam, sedel vo svojom kresle a civel na televízor, kde nejaké staré filmové hviezdy šerموvali v súboji na zámocných schodoch. Bol v trenírkach a popíjal číry nápoj, ktorý páchol ako čistý džin. Opýtal som sa ho, čo robí doma.

S očami stále upretými na súboj a s takmer úplne ľahkým jazykom odpovedal: „Asi som stratil robotu, Charlie. Alebo, ak smiem citovať Bobcata Goldthwaita, viem, kde je, ale robí ju niekto iný. Prípadne čoskoro bude.“

Myslel som si, že neviem, čo na to povedať, ale slová mi samy vyšli z úst: „Lebo piješ.“

„Prestanem,“ sľúbil.

Ukázal som na pohár. Potom som odišiel do svojej izby, zabuchol som za sebou dvere a rozplakal som sa.

Zaklopal mi na dvere. „Smiem vojsť?“

Neodpovedal som. Nechcel som, aby ma videl takého urevaného.

„No tak, Charlie. Vylial som to do drezu.“

Ako keby som nevedel, že fľaša a v nej zvyšok je určite na kuchynskej linke. A ďalšia v barovej skrinke. Alebo dve. Alebo tri.

„No tak, Charlie, čo na to fovieš?“ *Fovieš*. Už sa mu motal jazyk.

„Choď do piče, oci.“

Nikdy predtým som mu nič také nepovedal a v istom zmysle som chcel, aby vošiel a vylepil mi. Alebo ma objal. Alebo aspoň niččo. Namiesto toho som počul, ako sa šuchce do kuchyne, kde ho čakala fľaša džinu.

Keď som konečne vyšiel, spal na gauči. Televízor stále bežal, ale bez zvuku. Zase nejaký čiernobiely film, tentoraz sa tam staré autá naháňali v prostredí, ktoré očividne tvorili kulisy. Keď otec pil, vždy pozeral TCM, ak som nebol doma a netrval som na niečom inom. Fľaša stála na stolíku, skoro prázdna. Vylial som, čo v nej zostalo, do drezu. Otvoril som barovú skrinku a napadlo mi, či nemám vyliať všetko ostatné, ale keď som

uvidel džin, whisky, miniatúrne fľaštičky s vodkou a kávový likér, zmohla ma únava. Človek by nepovedal, že desaťročného môže tak zmôcť únava, ale stalo sa.

Do mikrovlnky som vložil mrazené jedlo od Stouffera – naše obľúbené zapečené kura „Od babky“ –, a kým sa zohrievalo, zatriasol som otcom. Posadil sa, poobzeral sa, akoby nevedel, kde je, potom začal vydávať tie hrozné bublavé zvuky, aké som nikdy predtým nepočul. Odtackal sa do kúpeľne s oboma rukami na ústach a počul som, ako vracia. Zdalo sa mi, že nikdy neprestane, ale napokon prestal. Mikrovlnka pípla. Vytiahol som kura, použil som chňapky, na jednej bolo napísané *DOBŘÉ JEDLO* a na druhej *DOBŘU CHUŤ*. Stačí, ak na tie chňapky pri vyťahovaní niečoho horúceho raz zabudnete, a už sa vám to nestane. Naložil som nám na taniere a vošiel som do obývačky. Ocko tam sedel na gauči so zvesenou hlavou a s prstami oboch rúk prepletenými na šiji.

„Môžeš jesť?“

Zdvihol zrak. „Možno. Ak mi donesieš dva aspiríny.“

Kúpeľňa páchla džinom a ešte niečím, možno fazuľovým dipom, ale aspoň trafil do misy a dobre spláchol. Nastriekal som do vzduchu sprej proti zápachu Glade a potom som mu odniesol fľaštičku s aspirínmi a pohár vody. Dal si rovno tri a pohár položil tam, kde predtým stála fľaša s džinom. Pozrel na mňa s výrazom, aký som uňho nikdy predtým nevidel, ani po maminej smrti. Nerád to hovorím, ale poviem to, pretože som si to vtedy pomyslel: bol to výraz psa, ktorý spravil potrebu na podlahu.

„Mohol by som sa najesť, keby si ma objal.“

Objal som ho a ospravedlnil som sa mu za svoje slová.

„V pohode. Aj tak som si to asi zaslúžil.“

Šli sme do kuchyne a zjedli sme z kuraťa „Od babky“, koľko sme vládali, čiže nie veľmi veľa. Keď umýval v dreze taniere, povedal mi, že prestane piť, a v ten víkend to aj dodržal. Povedal mi, že v pondelok si pôjde hľadať prácu, ale nešiel. Zostal doma, pozeral staré filmy na kanáli TCM, a keď som sa vrátil z bejzbalového tréningu a plávania v YMCE, bol dosť naliaty.

Videl, že sa naňho dívam, a iba pokrútil hlavou: „Zajtra. Zajtra, sľubujem.“

„Nesľubuješ, táraš,“ odvetil som a odišiel som do svojej izby.

6

Bolo to najhoršie leto môjho detstva. *Bolo horšie ako po tom, čo ti zomrela mama?* môžete sa ma opýtať, a aj tak by som odpovedal, že áno, pretože on bol jediný rodič, ktorý mi zostal, a pretože sa všetko dialo akoby spomalene.

Bez väčšieho nadšenia sa pokúsil hľadať si prácu v poistovníctve, ale nič z toho nebolo, hoci sa oholil a okúpал a vyobliekal ako úspešný typ. Ono sa to o človeku roznesie... Chodili nám účty a neotvorené sa hromadili na stolíku v predsieni. Aspoň on ich neotváral. Otváral som ich ja, keď kopa príliš narástla. Kládol som ich pred neho a on vypisoval šeky. Nevieam, kedy tie šeky začali prichádzať naspäť s pečiatkou NEDOSTATOK PROSTRIEDKOV NA ÚČTE, a nechcel som to vedieť. Bolo to, ako stáť na moste a predstavovať si, že sa k vám rúti dodávka, ktorú šofér neovláda. Uvažovať, aká bude vaša posledná myšlienka, kým vás rozpučí na fašírku.

Začal robiť na pol úväzku v umyvárni áut Jiffy Car Wash pri obchvate. Vydržal tam týždeň, potom buď podal výpoveď, alebo ho vyrazili. Neprezradil mi, ako to bolo, a ja som sa nepýtal.

Dostal som sa do bejzbalového tímu hviezd malej ligy, ale v prvých dvoch zápasoch turnaja nás porazili a postup bol v háji. Počas bežnej sezóny som mal šesťnásť homerunov, bol som najlepší pálkar Star Marketu, ale v tých dvoch zápasoch som bol sedemkrát vyautovaný, raz bola lopta na zemi, raz mi letela tak vysoko nad hlavou, že by som sa s ňou mohol stretnúť jedine vďaka výťahu. Tréner sa ma spýtal, čo je to so mnou, a ja som odpovedal, že nič, fakt nič, nechajte ma tak. A robil som zlé veci – niekedy s kamošom, niekedy sám.

Dost' zle som spával. Nemal som nočné mory ako po maminej smrti, len sa mi nedarilo zaspáť, niekedy až do polnoci alebo do jednej. Začal som si obracať budík k stene, aby som nevidel čísla.

K otcovi som necítil v prísnom zmysle toho slova nenávisť (hoci som presvedčený, že časom by som k nej dospel), ale pohrdal som ním. *Slaboch, slaboch*, opakoval som si, keď som ležal v posteli a počúval jeho chrápanie. A, samozrejme, som sa zamýšľal, čo s nami bude. Auto bolo vyplatené, to bolo dobre, ale dom nebol a výška tých splátok ma desila. Kedy už nebudeme mať ani na základné mesačné výdavky? Raz ten čas musel prísť, lebo hypotéka mala trvať ešte deväť rokov a peniaze nám v nijakom prípade nemohli vydržať tak dlho.

Bezdomovci, pomyslel som si. *Banka nám vezme dom ako v Hrozne hnevu a budú z nás bezdomovci.*

Vídal som v centre mesta bezdomovcov, nie málo, a keď som nemohol spávať, myslel som na nich. Myslel som na tých mestských tulákov skoro stále. Staré šaty im povievali na vychudnutých telách alebo sa napínali na tých korpulentných. Tenisky polepené textilnou páskou. Krivé okuliare. Dlhé vlasy. Šialené oči. Alkohol v dychu. Predstavil som si nás, ako nocujeme v našom aute pri starom železničnom depe alebo na parkovisku pred Walmartom medzi karavanmi. Predstavil som si otca, ako tlačí nákupný vozík naplnený všetkým, čo nám zostalo. Vždy som v tom vozíku videl aj svoj budík. Desilo ma to, neviem prečo, ale fakt desilo.

Čoskoro som sa mal vrátiť do školy, či už ako bezdomovec, alebo nie. Niektorí chalani v tíme mi určite dajú prezývku vystrajkovaný Charlie. To bude lepšie ako ožranov syn Charlie, ale koľko potrvá, kým začujem aj toto? Ľudia na našej ulici už vedeli, že George Reade prestal chodiť do práce, a takmer určite vedeli aj prečo. O tom som si nič nenahováral.

Nikdy sme ako rodina nechodili do kostola a neboli sme ani v konvenčnom zmysle toho slova nábožní. Raz som sa mamy opýtal, prečo nechodíme do kostola – preto, lebo neverí v Boha? Odpovedala mi, že v Boha verí, ale nepotrebuje pastora (alebo farára či rabína), aby jej hovoril, ako má v Ne-

ho veriť. Povedala, že sa potrebuje len dobre pozeráť na svet s otvorenými očami a vie to. Ocko povedal, že ho vychovali ako baptistu, ale kostol zanechal, keď sa tam začalo hovoriť viac o politike ako o Kázni na hore.

No jednej noci, asi týždeň predtým, ako sa mala zase začať škola, mi zišlo na um, že by som sa mohol pomodliť. Bolo to také silné, že to bolo takmer nutkanie. Klakol som si k posteli, zopol som ruky, tuho som zažmúril oči a modlil som sa, aby môj otec prestal piť. „Ak to pre mňa urobíš, nech si ktokoľvek, aj ja pre teba niečo urobím,“ povedal som. „Sľubujem a nech zomriem, ak sľub poruším. Len mi daj vedieť, čo chceš, a ja to spravím. Prisahám.“

Potom som si ľahol do postele a aspoň tej noci som spal až do rána.

7

Kým ocka vyhodili, pracoval v poisťovni Overland. Je to veľká firma. Pravdepodobne ste už videli ich reklamy, tie, v ktorých vystupujú Bill a Jill, hovoriace ľavy. Fakt vtípná záležitosť. Ocko hovorieval: „Všetky poisťovne sa snažia upútať ľudí vtípnymi reklamami, ale človeka prejde smiech, keď z nich chce niečo vytiahnuť. Tam totiž prichádzam na scénu ja. Likvidátor poisťovních udalostí. Znamená to, že likvidujem sumu, ktorú by mal poisťník dostať, a čím viac z nej zlikvidujem, tým lepšie. Nikto to nepovie nahlas, ale tak to je. Občas sa mi to aj podarí, ale prezradím ti tajomstvo – vždy som spočiatku na strane klienta. Teda ak nemám dôvod nebyť.“

Stredozápadné riaditeľstvo Overlandu je na predmestí Chicaga, na Poistnej ulici, ako ju prezýval ocko. Za čias, keď tam dochádzal, to bola len štyridsaťminútová cesta autom z nášho Sentry, dobre, možno hodina v hustej premávke. V jeho veľkej kancelárii pracovalo najmenej sto likvidátorov poisťovních udalostí a jedného dňa v septembri roku 2008 sa jeden z poisťovákov, s ktorými kedysi pracoval, naňho prišiel pozrieť domov.